

ptam gloriam putat, & ingenio suo aut invidisse, aut de eò ma-
lè sentire existimat scriptorem ambitiosum..“

Agite ergò ex hoc conjecturarum incertarum diverticulo
in planum plenumque veritatis callem gradiamur. Nempe de
CHRISTIANO dicturus est noster, quem à CHRISTO appel-
lationem habere tam certum est, quàm oculos stare in capite.
Aut *Luce* testimonium nobis eviluerit, scribentis (*cap. XI, 26.*
Praxapost.) *σηματίσαι πρῶτον ἐν ἀντιοχείᾳ τῶς μαθηταῖς* (cujus nisi
Christi?) *χριστιανῶς*, Quod enim postea nonnulli *Chrestianos*, ti-
tulo non adeò malo aut inutili, indigitare maluerunt, ignoran-
tia fuit linguæ Græcæ, & supina non-distinguendi inter duas di-
versas vocales negligentia, planè ac si confunderes *κλίσην* cum
κλήσει, quorum illud *ἀπὸ τῆς κλίνω*, hoc verò *ἀπὸ τῆς καλέω*, aper-
tissimâ differitate. Intellexit utrumque *Tertullianus in Apolo-*
get. cap. 3. scribens, “Christianus, quantum interpretatio est,
de unctiōe dicitur. Sed & cum perperam Chrestianus pro-
nunciatur à vobis (nam nec nominis certa est notitia penes vos)
de suavitate vel benignitate compositum est.” Et quia in hunc
Septimij locum incido, non possum me continere quin, extra
oleas, seqq. quoque adponam, ut quæ scævam illam nostræ, Lu-
theranorum, denominationis calumniam perstringunt. Perge
itaque style Africane: “At enim secta oditur in nomine utique
sui auctoris. Quid novi si aliqua disciplina de magistro cogno-
mentum sectatoribus suis inducit? Nonnè *Philosophi* de aucto-
ribus suis nuncupantur Platonici, Epicurèi, Pythagorici? etiam
à locis conventiculorum & stationum suarum Stoici, Acade-
mici? æquè *meici* ab Erasistrato, & *grammatici* ab Aristarcho,
coci etiam ab Apicio? nec tamen quemquam offendit professio
nominis, cum institutione transmissâ ab institutore. Planè
si qui probat malam sectam, & ita malum etiam auctorem, is
probabit & nomen malum dignum odio de reatu sectæ & au-
cto-